

Komentar Evanđelja šestog dana božićne oktave

Evanđelje šestog dana božićne
oktave i komentar.

Evanđelje Lk 2, 36-40

U ono vrijeme: Bijaše neka proročica Ana, kći Penuelova, iz plemena Ašerova, žena veoma odmakla u godinama. Nakon djevojaštva živjela je s mužem sedam godina, a sama kao udovica do osamdeset i četvrte. Nije napuštala Hrama, nego je postovima i molitvama danju i noću služila Bogu. Upravo u taj čas nadodje. Hvalila je Boga i svima koji

iščekivahu otkupljenje Jeruzalema pripovijedala o djetetu.

Kad obaviše sve prema Zakonu Gospodnjem, vratiše se u Galileju, u svoj grad Nazaret. A dijete je raslo, jačalo i napunjalo se mudrosti i milost je Božja bila u njemu.

Komentar

Prvo razmatranje nečega što se u ovom izvještaju o Evandelju čini vrlo sporednim jest Anina dob. Rečeno nam je da je već napunila osamdeset i četiri godine. Uobičajeno je misliti da je najbolja faza našeg života mladost ili vrijeme u kojem smo uspješno obavljali svoju profesiju i za kojom nostalgično jadikujemo tijekom godina. Možda čak osjećamo određeni prezir prema starijima i smatramo ih beskorisnima ili ih doživljavamo kao teret. Današnje nas

Evangelje uči upravo suprotnom. Najbolje iz dugog života ove žene, udovice od vrlo mladog doba, događa se na kraju njezina postojanja: susret sa Svetom Obitelji i susret sa Spasiteljem svijeta. U 84. godini postala je Kristov apostol i o dolasku Otkupitelja govori svima onima koji su čekali iskupljenje Izraela. Mnogo godina nije prepreka da primimo Božji poziv i ispunimo svoju misiju u svijetu.

Jednom kad su Marija i Josip predstavili dijete u Hramu, kako je propisao Mojsijev zakon, vratili su se kući, u svoj dom u Nazaretu, da nastave živjeti kao još jedna obitelj. Sveti Josemaría rado je razmišljao o prirodnosti kojom je Sin Božji želio živjeti na zemlji, posebno tijekom trideset godina skrivenog života u Nazaretu, i govorio nam je o veličini uobičajenog života, o tome kako se mogu posvećivati svakodnevni

zadaci i biti istinski put svetosti
kojim obični kršćani mogu hodati.

Odlomak Evandželja o kojem danas razmišljamo završava govoreći da je dijete raslo i postajalo jače, puno mudrosti i u njemu je bila milost Božja. To je ono što molimo Gospodina za svakoga od nas na kraju razmatranja ovog odlomka Evandželja: da nas Duh Sveti ojača u nevoljama i osvijetli naše misli svojom mudrošću, kako bismo mogli iskoristiti obilne milosti koje primamo od Gospodina.

Miguel Ángel Torres-Dulce //
Shutterstock
